

Již o - bjal sou - mrak ze - mi a ti - ché u - kli -
 dně - ní ko - ne - jší v sla - dký sen; však
 mo - je sr - dce bdě - lé na své - ho Stvo - ři - te - le chce
 vzpo - me - nout, než za - jde den.

2. Již západ pohasíná / a náruč rozepíná / nad námi vládá tmy; / však jasné světlo vnitřní / noc mění v záři jitřní - / náš Ježíš, První, Poslední.
3. Již ztemněl obzor celý, / hvězdy se rozeskvěly / ve výši nad námi; / kéž moje poblouzení / ve světla jas promění / Pán, až svou ruku podá mi.
4. Již svoji práci denní / a všechno lopocení / pro dnešek odkládám; / však brzo přijde chvíle, / kdy v dobrém i zlém díle / mi skončit rozkáže můj Pán.
5. Svá křídla lásky věrné, / milosti nepřeberné / rozprostři nade mnou, / ať dítě tvoje spící, / každý den chybuující, / smí usnout pod tvou ochranou.